

Čo sa doposiaľ odohralo

Kale zistil, že Rídel, záhadná kniha, ktorú Mondrago vyniesol z hradu starostu Wickenburga, je veľmi zvláštna. Jej stránky žiaria a menia farby, stále je veľmi horúca a zdá sa, že jej tiež búši srdce a toto búšenie sa v nebezpečných situáciách zrýchľuje. Ale najúžasnejšie je, že vie hovoriť! Rídel hovorí stále vo veršoch a pri tom sa na jeho stránkach objavujú slová a kresby.

Rídel Kalemu a jeho kamarátom oznámil, že sa musia vypraviť do Hmlistého lesa a pomôcť jeho priateľom, hovoriacim stromom, ochrániť ich pred Katom, ktorý ich rúbe. Hmlistý les je veľmi nepriateľským miestom a obyvatelia

Samarada doň majú vstup zakázaný, ale naši priatelia sa rozhodli, že zistia, čo sa v ňom deje. Keď doň vstúpili, zoznámili sa s dubom Dubiňákom, veľmi starým stromom, ktorý im povedal, že na to, aby zachránili hovoriace stromy, musí Kale spolu s priateľmi nájsť šesť semienok a zasadiť ich v lese v noci počas splnu.

Kým im dub Dubiňák rozprával veľké tajomstvo tohto lesa, obrovské skaly v diaľke sa pohli a zrazu sa objavil ohromný drak, ktorý si všimol priateľov a začal revať. Drak ich však

nezačal prenasledovať, lebo bol pripútaný k reťazi a bičovala ho akási postava s kuklou na hlave.

Našťastie sa Kalemu a jeho priateľom podarilo z lesa uniknúť bez toho, aby si ich tajomná postava všimla. Na spiatočnej ceste si však na nich počkal Murda, diabolský starostov syn, ktorý chcel za každú cenu vedieť, čo v lese pohľadávali. Našťastie sa v pravej chvíli objavil chovateľ drakov Anton, a keď videl, že Murda nosí ostrohy, udelil mu trest a odviedol si ho

so sebou na dračiu farmu. Murda sa im však vyhrážal, že sa pomstí.

Len čo sa zbavili Murdu a zahalenca v Hmlisťom lese, Rídel štyrom priateľom oznámil, že prvé semienko sa nachádza vo vnútri sekvoje, najvyššieho stromu celého Samarada, ktorý rastie na vršku nebezpečného Vlčieho kopca. Aby sa dostali na túto horu, musel Kale spolu s Mondragom prejsť cez starý, chatrný most, ktorý viedol cez nebezpečnú priepasť. Nakoniec sa im podarilo dostať sa k stromu. Kale s Majou sa vyšplhali vnútram kmeňa nahor, aby odtrhli červené semienko, keď tu sa zrazu

objavila obávaná vlčia svorka. Vlky začali útočiť na Mondraga, ten si však myslel, že sa chcú hrať, a tak medzi nimi začal veselo pobehovať. Vlky zaútočili aj na Arka a Kasiho, ktorí museli ujsť na svojich drakoch. Kalemu sa nakoniec predsa len podarilo získať červené semienko,

ale vlky ho medzitým obklúčili! Zachránili ho, ale Arko a Maja, ktorí prileteli so svojimi drakmi, schmatli Kaleho za ruky a preniesli ho na druhú stranu priepasti, ďaleko od nebezpečných zvierat.

Získali tak prvé semienko, hoci im zostávalo nájsť ešte zvyšných päť.

Kde sa zvyšné semienka nachádzajú?

Pomstí sa im Murda?

A kto je tou zahalenou postavou, ktorá rúbe stromy v Hmlistom lese?

Všetko sa dozviete v novom Mondragovom dobrodružstve.

KAPITOLA PRVÁ

Perfektná skrýša

Kale musel schovať červené semienko, ktoré našli predchádzajúci deň v sekvoji. Rozhodol sa, že hradná knižnica bude tým najbezpečnejším miestom. Šiel až do obrovskej sály, v ktorej stála drevená knižnica preplnená starými a veľmi cennými zväzkami. Uprostred miestnosti bola

vysoká stolička a veľký drevený stôl, na ktorom ležali pergameny, pravítka, trojuholníky, pero a kalamár. Tu Kaleho ocko, architekt, navrhoval nové hrady, ktoré sa hneď potom začali stavať. Kale sa zadíval na pergamen rozložený na stole. Bol to projekt výstavby hrádok na úbočí akejsi hory. Na výkrese bolo vidieť mnoho označených stromov a najrôznejšie nákresy.

Kde len chcú toto stavať? pomyslel si Kale. Miesto sa mu zdalo povedomé, ale nemohol si spomenúť. No dobre, veď si spomeniem. Teraz hlavne musím ukryť semienko.

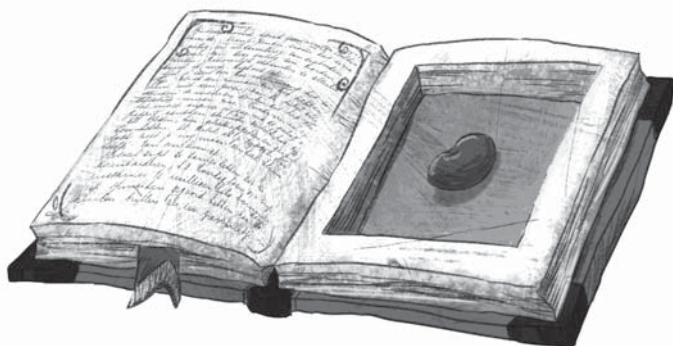
Kale vyliezol po dlhom drevenom rebríku, ktorý bol opretý o poličku, a vytiahol knihu v modrých doskách, ktorá bola pokrytá prachom. Už dlho ju nikto neotvoril. Skrýša to bola perfektná. Roztvoril ju a vložil semienko do výrezu, ktorý bol medzi stránkami. Len čo to urobil, vrátil knihu na jej miesto a usmial sa. Teraz už sa bude môcť sústrediť na hľadanie

ďalších piatich semienok. Začal zostupovať po rebríku, keď tu ho vyľakal hlas jeho sestry.

„Čo tu robíš?“ spýtala sa ho Nerea, ktorú – ako vždy – sprevádzala jej farebná dračica Pinka.

„Ja... ehm... hľadal som jednu knihu...“ zajachtal Kale.

„Ty? Knihu? Uprostred letných prázdnin?“ posmievala sa mu Nerea. „Nie je ti dobre?“

„Nie, len som si chcel vyhľadať informácie o hovoriacich stromoch,“ odpovedal Kale, a len čo to vyslovil, už to ľutoval. Pevne dúfal, že sa Nerey nezmocní podozrenie kvôli jeho nečakanému záujmu o flóru v Hmlisťom lese.

„Aha, dávne povesti zo Samarada,“ povedala Nerea a pristúpila k tej časti knižnice, kde stáli vedecko-fantastické

knihy. „Predpokladám, že týmto hlúpostiam neveríš, však nie?“

„Ale vôbec nie,“ odpovedal Kale.

Áno, hlúposti, ako ty hovoríš, pomyslel si.

„Tu ich máš kopu,“ povedala Nerea a vytiahla jednu objemnú knihu so zažltnutými stránkami. Otvorila ju a prezerala si obrázky prazvláštnych stromov, ktoré jej naháňali svojimi vetvami strach. „Keď som bola taká malá ako ty, tiež sa mi páčilo čítať si tieto rozprávky, ale teraz čítam dôležitejšie veci.“

Nerea bola typickým starším súrodencom a páčilo sa jej chváliť sa, že toho vie viac ako Kale. Za iných okolností by sa s ňou Kale začal handrkovať, ale

v tomto okamihu mal v hlave iné plány a nechcel sa zdržiavať hádkami.

„Aby som nezabudla,“ pokračovala Nerea, „mám dojem, že som videla Mondraga, ako si to mieri do kuchyne. Mal by si si ho viac strážiť a nenechať ho preháňať sa, kde sa mu zapáči.“

Len čo to dopovedala, počuli z kuchyne krik. Bola to mama.

„Upaľuj odtiaľto a okamžite!“ vykrikla. „Kale Karmona! Pod' sa pozrieť, čo tvoj drak vyviedol!“

Kale sa rozbehol do kuchyne. Vo dverách uvidel Mondraga, ako sedí na zemi, s úsmevom dobráčiska, a z kútikov mu tečú sliny. Otec ho držal za povraz, zatiaľ čo mama zbierala rozbité taniere, ktoré ležali na zemi.

„Zožral úplne všetko!“ zaprotestovala mamička. „VŠETKO! Dusené mäso, ktoré som mala na dnešný večer, čerstvo upečený chlieb a dokonca aj zeleninu!“

Mondrago si, ako vždy, robil, čo chcel. Kol'kokrát sa už vyčúral v dome, neustále sa len hral, rozptyľoval sa všetkým možným a pojedol všetko, k čomu sa dostal. Mať ho stále na očiach bola pekná drina! „Ja... sa ospravedlňujem,“ povedal Kale, zatiaľ čo mamičke pomáhal zozbierať črepy. „Maja mi povedala, že mi pomôže s výcvikom, práve pred chvíľou som sa s ňou dohodol. Takže si ho odvediem.“

„Kale,“ povedal otec s prísny výrazom, „takto to nemôže ísť ďalej. Od dnešnej noci bude Mondrago spať v stajniach a nevráti sa sem dovedy, kým ho nenaučíš, ako sa správať.“

„Ale ocko!“ odporoval Kale. „Mondrago má len osemdesiat a bude sa cítiť opustený.“

„Žiadne ale. Okrem toho nebude sám. Spia tam každú noc naše draky a nikdy sa im nič nestalo,“ povedala hlava rodiny. „Rozhodnuté. Keď ho vycvičíš, bude sa môcť vrátiť, ale dovtedy ho už nechcem v dome ani vidieť.“

Kale vedel, že keď sa jeho otec pre niečo rozhodne, je zbytočné s ním o tom ďalej diskutovať. V podstate mal pravdu. V stajniach mu bude lepšie. Pripútal Mondraga a silno potiahol za povraz, aby ho vyviedol z kuchyne.

„Ideme, Mondrago!“ povedal. „Čaká nás veľa práce...“